

Markó Béla

Köz

(avagy közéleti vers Annának)

Egy-két vers erejéig
én is voltam erőtlen,
s mint közéleti költő
szívesen levetkőztem,

úgy értem, hogy kitártam
képzeletben a testem,
mint egy mélységes tárnát,
hogy végre beleessen,

aki olvas gyanútlan,
s ott ül egy emberöltőt,
amíg végiglapozza
a közellátó költőt,

és szétáradt a lelke
a nagy közös világban,
mert persze szavaim közt
hálistennek kiláttam,

s éreztem, lelkesülnek
lelkeimtől mind a lelkek,
hogy közéleti lettem,
a testem velük telt meg,

és életét a köznek
tettem-vettem magamban,
s reméltem, hogy halálom
labdaként visszapattan

a közről, vagyis rólam,
ki sok vagyok a sokkal,
ha egyikünk kidől is,
legyint a többi, okkal

*s ok nélkül is, de úgyis
egyformák lettünk, mindegy,
hogy engem ki pusztít el,
ha nem pusztít el minket,*

*mivel csak közelléti
verseket írok nektek,
ott vagytok a szívemben,
s tudom, nagyon szerettek,*

*de mégis kit? vagy bárkit?
s mint egy telefontöltő,
időnként hunyorítok,
hogy föltelt már a költő,*

*s csak hozzád, nem a közhöz
taszítja lelkes célja,
bezárul, majd beléd hull:
közelítő poéta.*

Marosvásárhely, 2012. május 23.

Félálom

*Lehet, hogy mostanáig
csak félálomban éltem,
s a lámpa könnyű lángját
pillangószárnynak véltem,*

*míg hallgattam a múltat,
a szemem le-lekoppant,
de minden szörnyűségnél
a szívem egyet dobbant,*

*mert sorra megidéztek
akárhány tetszhalottat,
mielőtt lefeküdtek,
hogy fel kell kelni holnap,*

*emlékszem nagyanyámra,
milyen szépen mesélte,
éppen úgy szóról szóra,
ahogy akkor megélte,*

*elmondta számtalanszor,
hogy majdnem kirabolták,
mikor a gyermekekkel
számolták a sok dollárt,*

*amit Amerikából
nagyapám hazaküldött,
s én mindig úgy képzeltem,
hogy tejben-vajban fürdött,*

*ha volt ott annyi pénze,
hogy vettek itthon földet,
s egy éjszaka a rablók
nagyanyámhoz betörték,*

*de mégis visszanyomta,
majd be is reteszelte
az ajtót, s jajveszékelt
közben, és még szerencse,*

*hogy felébredt a szomszéd,
a kutya rájuk rontott,
és erre a sok rabló
gyorsan kereket oldott,*

*de nagyanyám azóta
örökké kulcsra zárja
már nappal is a házat,
és nem marad magára,*

*s este, amíg lefekszik,
még dörzsöli ecettel
a nyakát és az arcát,
mivel az idegrendszer*

*megnyugszik az ecettől,
s könnyebben alszik éjjel,
ha már ilyen beteg lett
az idegrendszerével,*

*kontyos haját kibontja,
ül szótlánul az ágyon,
s csak nézem félig ébren,
nem jön szememre álom,*

*egyfolytában gurulnak
valahol kint a réten
puha gumiabroncsok,
és fellegek az égen,*

*amit akkor egy rabló
eloldott valahonnan,
s minden, mi később történt,
elmúlt, ki tudja, hol van?*

Marosvásárhely, 2012. május 26.

Erkély

*Derékig kihajolva
poéták és vezérek,
nincsen kezük, se lábuk,
mert mellszoborként élnek*

*a tűző napsütésben
vagy csattogó hidegben,
s a halhatatlanságtól
ellágyuló szívekben,*

*és fújhatja a szél már,
vagy moshatja a zápor,
ha újratermelődtek
a művész anyagából,*

*vagyis kőből leginkább,
s időnként fényes bronzból,
függ a megrendelőtől,
hogymégis mire gondol,*

*ám kőben-e vagy bronzban,
a hősök élnek újra,
s jelenvaló már minden,
nem emlékszünk a múltra,*

*állnak vitézkötésben,
hullhatatlan süvegben,
míg torkunkból a szózat
felzendül rendületlen,*

*térdig, hasig, hónaljig
vagyunk szoborba zárva,
és átérzi a nemzet,
hogy ezer éve árva,*

*s a hősök köztünk vannak,
de megfagyott az ágyék,
koszorúz meghatottan,
majd hazamegy a gyásznép,*

*kinéz a kő magából,
s már vissza sose bújhat,
ha áldás és galambszar
csak mind-mind oda hullhat,*

*kinéz a hős a kőből,
s kinéz a hősből Erdély,
minden egyes talapzat
egy-egy Júlia-erkély,*

*és mindegyiknek megvan
ezernyi Rómeója,
ki összegyűl, s szerelmét
könnyhullatva lerója,*

*de úgy tűnik, nem értjük
egymást, hiába nézzük,
Júlia minket bűvöl,
pedig mi őt igézzük.*

Marosvásárhely, 2012. június 3.